

Jmenuji se Marie Albrechtová

Paní Marie se narodila za války roku 1943. Narodila se v těžké době a dokonce nikdy neviděla svého tatínka. Její táta byl uvězněn gestapem, dostal se do vězení na Pankráci a trpěl velmi tvrdými výslechy. Později byl převezen do koncentračního tábora Mauthausen, ze kterého se již nevrátil. Její maminka se z této hrozné události nikdy doopravdy nevzpamatovala, navíc rodina se dvěma holčičkami na tom byla opravdu špatně. Finanční zajištění nebylo z počátku žádné a až později začala maminka dostávat nějaký vdovský důchod. Přes všechna protivenství byla báječnou maminkou, skvělou chemičkou a Marie se sestrou měly v podstatě nádherné dětství.

Sama chtěla studovat na gymnáziu, ale nakonec studovala chemickou průmyslovku, aby mohla sama přispět na domácnost a i si koupit něco hezkého na sebe. Po maturitě nastoupila do Botanického ústavu a nakonec si při zaměstnání dodělala i vysokou školu.

1968. Tanky a střelení, hrůza. Ale děs to pro ní začal být až v době, kdy její kamarádku Marii Charouskovou zabili ruští okupanti. Díky tomu se přihlásila do lékárny v nemocnici Pod Petřínem, kde se náhodou setkala se sestřičkou, která Marušku Charouskovou ošetřovala.

S manželem se seznámila na vodě, když jela s kamarády sjíždět řeku, hodně si rozuměli a později se vzali. Neměli kde bydlet, takže si koupili malý více méně neobyvatelný domeček, který neměl zajištěnou vodu, topení ani elektřinu. Všechno si museli zařídit sami. Mají spolu tři bezvadné a dnes již dospělé děti a hezká vnoučata.

Po roce 1989 dostali odškodnění za jejího tatínka, a i za tatínka jejího muže. Nejdřív nevěděli jak s těmi penězi naložit, přeci si za peníze za své tatínky nekoupí nový nábytek. A tak díky jejich dceři Katce přišla úžasná práce pro nadaci BEZ MÁMY, která pomáhá tanzanským sirotkům.